ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Στο Προσχέδιο Νόμου: «Ενσωμάτωση του Οικολογικού-Περιβαλλοντικού Χάρτη του ΟΗΕ και του Χάρτη της Σεβίλλης στην Εθνική Νομοθεσία για τη Θωράκιση των Θαλασσίων Ζωνών της Ελληνικής Επικράτειας»

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Α. Γενικό Μέρος και Γεωοικονομική Αναγκαιότητα

Η παρούσα νομοθετική πρωτοβουλία έρχεται να θεραπεύσει τη χρόνια ολιγωρία της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής και να ανταποκριθεί σε μια αντικειμενική γεωγραφική νομοτέλεια, η οποία είχε διατυπωθεί ήδη από το 2002 (Χρ. Κηπουρός, *«Αγώνας για τη Γεωοικονομική Δημοκρατία»*). Σε μια εποχή όπου ο παγκόσμιος χάρτης αναδιατάσσεται μέσω των διεθνών εμπορικών διαδρόμων IMEC και BRI, η Ελλάδα καθίσταται εκ των πραγμάτων η «κεντρική πλατεία του πλανήτη». Η υλοποίηση του Great Sea Interconnector (GSI) αποτελεί τον καταλύτη για την ενεργειακή επανένωση του Ελληνισμού, εγκλωβίζοντας τις αναθεωρητικές βλέψεις τρίτων χωρών μέσω ενός καθολικού *bypass*.

Το Διεθνές Δίκαιο, ωστόσο, δεν προστατεύει τις χώρες που αρνούνται να προστατεύσουν τον εαυτό τους. Η αμυντική και φοβική ρητορική της Αθήνας, η οποία αναλώνεται σε «μισές και ανάλατες» διμερείς συμφωνίες μειωμένης επήρειας, επιβάλλεται να αντικατασταθεί από τη δυναμική θεσμική θωράκιση της επικράτειας. Το Προσχέδιο Νόμου εισάγει το «χρυσό κλειδί» της οριζόντιας εφαρμογής των κυριαρχικών δικαιωμάτων, μετατρέποντας τα θαλάσσια περάσματα σε ένα απροσπέλαστο σύστημα **επτά νομικών «Ελλήσποντων»**.

Β. Ανάλυση επί των Άρθρων

Επί του Άρθρου 1 (Σκόπος και Νομική Θεμελίωση):

Με την παράγραφο 1, το ελληνικό κράτος παύει να αντιμετωπίζει τον «Χάρτης της Σεβίλλης» ως μια απλή ακαδημαϊκή μελέτη και τον ενσωματώνει ως επίσημο νομικό προπύργιο της χώρας, βασιζόμενο στον κυρωτικό Νόμο 2321/1995 της UNCLOS. Με την παράγραφο 2, αξιοποιείται στρατηγικά το γεγονός ότι ο Οικολογικός/Περιβαλλοντικός τομέας του ΟΗΕ (20 Δεκεμβρίου 2019) έχει υιοθετήσει πλήρως (*copy-paste*) τις συντεταγμένες της Σεβίλλης. Η ταύτιση αυτή ακυρώνει εκ των προτέρων κάθε τουρκική αμφισβήτηση, καθώς μεταφέρει τη συζήτηση από το επίπεδο των διμερών διαφορών στο επίπεδο του παγκόσμιου περιβαλλοντικού κεκτημένου των Ηνωμένων Εθνών.

Επί του Άρθρου 2 (Καθορισμός και Θέσπιση Ζωνών):

Με την παράγραφο 1, ασκείται άμεσα το νόμιμο και μονομερές δικαίωμα θέσπισης των χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια. Η επιλογή της **οριζόντιας** εφαρμογής (από το Ταίναρο, τα Κύθηρα, την Κρήτη, την Κάσο, την Κάρπαθο έως τη Ρόδο και το Σύμπλεγμα του Καστελλόριζου) αντί της ατελούς «κάθετης», είναι αυτή που εξασφαλίζει το όμορο της ελληνικής με την κυπριακή ΑΟΖ, υλοποιώντας τη θαλάσσια και ενεργειακή επανένωση. Παράλληλα, αντικαθίσταται ο εσφαλμένος και δογματικά προβληματικός όρος «επέκταση» του Ν. 2321/95, ο οποίος αφήνει περιθώρια παρερμηνείας περί δήθεν επεκτατισμού.

Με την παράγραφο 2, η θεσμοθέτηση Εθνικών Θαλασσίων Πάρκων και η ιεροποίηση της Ελληνικής Τάφρου (από τη Λευκάδα έως το Καστελλόριζο) αποκτά διεθνές έρεισμα. Η προστασία του «φαλαιναρίου του Θεού» και των φυσητήρων, για τους οποίους πρώτος έγραψε ο Αριστοτέλης, τυγχάνει της οικουμενικής αποδοχής μεγάλων δυνάμεων (Κίνα, Ινδία), καθιστώντας τα θαλάσσια σύνορα της Ελλάδας διεθνώς απαραβίαστα και τερματίζοντας οριστικά κάθε αναθεωρητικό «τουρκομπαρόκ».

Επί του Άρθρου 3 (Διεθνής Κοινοποίηση):
Το άρθρο 3 εισάγει τη ρητή υποχρέωση της εκτελεστικής εξουσίας για άμεση (εντός 30 ημερών) κατάθεση των συντεταγμένων στη Γενική Γραμματεία του ΟΗΕ και τα όργανα της Ε.Ε. Με τη διάταξη αυτή, η Ελλάδα εγκαταλείπει τον ρόλο του παθητικού παρατηρητή και μετατρέπει τα κοινά περιβαλλοντικά τεκμήρια Vivero - ΟΗΕ σε **τετελεσμένο διεθνές δίκαιο**. Η στενή αυτή προθεσμία διασφαλίζει ότι ο νόμος δεν θα παραμείνει αδρανής, αλλά θα αποτελέσει το εφαλτήριο μιας άμεσης διπλωματικής αντεπίθεσης, αναγκάζοντας τη διεθνή κοινότητα να αναγνωρίσει τα νόμιμα γεωγραφικά όρια της Ελληνικής Επικράτειας.

Αθήνα, 21 Σεπτεμβρίου 2026

Ο Εισηγητής

Χρήστος Κηπουρός

Πρώην Βουλευτής Έβρου